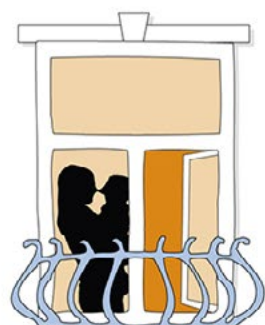
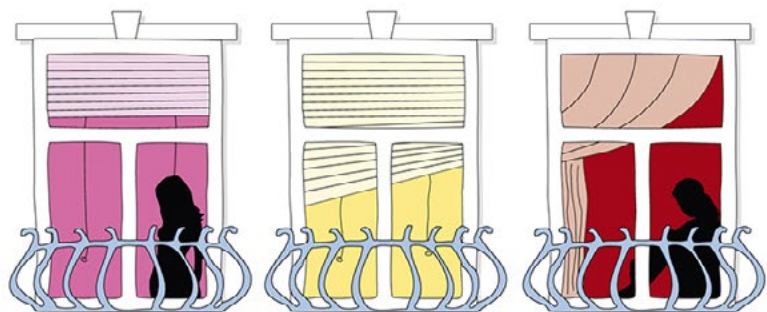
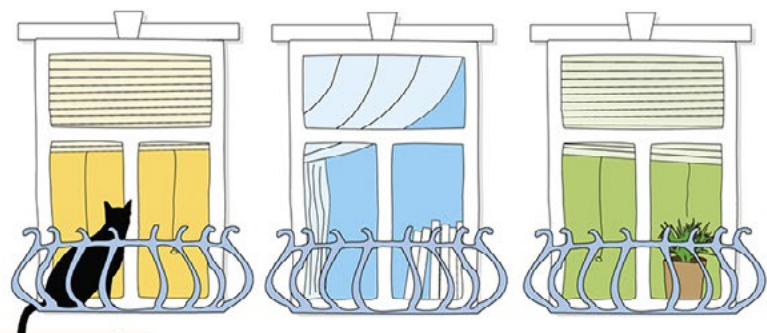

KARINE LAMBERT

**Dům žen
bez
mužů**

motto román

Dům žen bez mužů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

Karine Lambert

Dům žen bez mužů – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

K A R I N E L A M B E R T

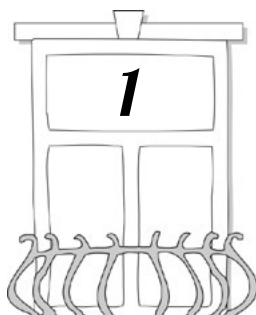
***Dům žen
bez
mužů***

Praha 2016

Příští lásce...

*„To je nemožné,“ praví Hrdost.
„To je nebezpečné,“ praví Zkušenost.
„To je bezvýchodné,“ praví Rozum.
„Pokusme se,“ zašeptá Srdce.*

WILLIAM ARTHUR WARD

„Prosíme cestující letu číslo 542 do Bombaje, aby se dostavili k východu číslo 7. Poslední výzva.“

Věta, již se čtveřice kamarádek obávala. Ty, co zůstávaly v Paříži, cestovatelku horečnatě obstoupily.

„Máš pas, drahoušku?“

„Ano, Simonko.“

„Do kapsy ruksaku jsem ti dala mandle,“ špitne Rosalie.

„Jsi anděl. S tím určitě vydržím, kdyby letušky stávkovaly a odmítly roznášet občerstvení.“

Na letiště dorazily příliš brzy, vypily několik šálků kávy, nedotkly se croissantů ani šuketek, bavily se o nejruznějších hloupostech a pak zmlkly. A ve chvíli, kdy se loučily, měly najednou na srdci tisíc důležitých věcí. V momentě, kdy se jedna nadechuje, se slova ujímá druhá a vzápětí ji střídá třetí, které se už hodinu chce čurat – teď je ovšem příliš pozdě, nechce riskovat kilometry

chodeb a propást odlet. Rozpoutá se smršť rad a dotazů. „Při vzletu žvýkej žvýkačku. Nekoupej se v Ganze. Pij balenou vodu. Přivez nám čtyři sáří. Bacha na zelené curry. Na přechodu dávej přednost posvátným kravám. Jestli tam bude příliš velký rámus, dej si do uší špunty. Kolik má Indie obyvatel? Kolik tam chodí naháčů zakrytých akorát kouskem látky? Dej o sobě vědět, aspoň že jsi dobře dojela. Vrať se nám zpátky.“

„Děvčata, musím vám připomenout, že je mi sedmačtyřicet.“

„Jasně, ale poprvé odjíždíš daleko.“

Vtom se vedle nich bůhvíodkud vynoří dvojice, muž a žena propletení v objetí. Uprostřed velké přeplněné haly nevidí najednou nic než ty dva. Oba v bílém, ze zcuchanými vlasy, spojenými ústy, nádherné, jako jedno tělo se čtyřma rukama. Čtyřma rukama, které pronikly na známé území a vzájemně se hladí a zachycují. Vzdalují. Dva centimetry. Šeptají. Zapadají do sebe ještě těsněji. Ženy přemýšlejí, jestli jsou slova, která si říkají, láskyplná, bojovná nebo útěšná. Jestli odjíždí on a ona zůstává, nebo je tomu naopak. Jestli se opouštějí navždycky. Nebo se třeba ještě nerozhodli. Nevědí.

„Málem jsem zapomněla, tohle ti posílá Královna. Až se octneš na nějakém roztomilém místě, vzpomeň si na nás a zasaď je.“

Carla vezme pytlík s bambusovými semeny.

„Dávejte nám na ni pozor.“

„Jak to jenom půjde. No tak už běž,“ pobízí ji Simone. A naposledy ji obejmě.

Giuseppina se Carle podívá přímo do očí.

„*Buon viaggio!*“

„No ne! Tak přece se našla jedna, kterou napadlo to říct. *Grazie bella!*“

Rosalie dobrodružku pevně stiskne.

„Nezapomeň na nás.“

Co nejdéle ji sledují pohledem jako všichni, kdo vyprovázejí milovanou bytost, která se nadlouho vydává na konec světa, v naději, že si to rozmyslí. Což se nikdy nestane. Carla se otočí, usměje a zmizí.

Simone cosi datluje do mobilu. Volá té, která zůstala v pátém patře domu.

„A je to, odjela i s bambusovými semeny, vrátíme se domů.“

Družně táhnou letištní halou tempem, které udává kulhající Giuseppina. Po nerozlučné dvojici už ani nevzdechnou, neslyší, jak žena křičí, že nadváhu zavazadel nezaplátí, míjejí je, ani je nevnímají uprostřed mamin svalených na lavičkách čekárny, děcek mačkájících plyšáky a dospělých přilepených ke svým tabletům. Nemluví, zato je spojují jejich paže a společná myšlenka.

Usazují se na předním sedadle lehké dodávky. To zadní je sotva vidět pod kulatými stolky na jedné noze, křesly a obrazy. Zůstaly by pohromadě vpředu, i kdyby bylo prázdné.

„Vzpomínáte, jak Carla tenkrát přišla...“

„Měla drdol a červené brýle.“

„A ohromný kufr.“

„Zapomněly jste na andulku Traviatu!“

„Jaká tragédie!“

„A na Jeana-Pierra, co se producíroval jako páv!“

„Slupl ji jako malinu!“

„Carlin řev slyšela celá čtvrť.“

Traviatu pohrbily pod hortenziemi. To Královna ještě chodívala ven. Složila pro ně báseň, svoji verzi haiku, a přednesla ji před záhonem.

*Pták odchází do oblak
na klidném modrém nebi
v slunný jarní den.*

Carla se svým ohromným kufrem a prázdnou klecí se chtěla otočit na podpatku a odejít. Rosalie jí tehdy udělala ajurvédskou masáž na čele a Simone usmažila jablečné koblihy. To byl její oblíbený moučník. Zůstala čtyři roky. Pak, zhruba před měsícem, jim oznámila, že odjíždí do Indie a že našla někoho, kdo se jí postará o byt. Nemusejí se obávat, je to fajn děvče.

„Ta nová se jmenuje Juliette.“

„A kdy se nastěhuje?“

Giuseppina zvyšuje o stupeň tón.

„Do tohohle domu se nechodí jako do mlejna. Doufám, že z ní nebudeme mít hlavu v pejru.“

Rosalie se usmívá.

„Umět se přizpůsobit štěstí není dáno každému.“

„Vždyť je to v pohodě. Žiješ u nás. Nic se ti nemůže stát,“ uklidňuje ji Simone.

„Kromě toho, že klopýtneš a svalíš se,“ odvětví Giuseppina.

„Aspoň tě neskolí lásky žal,“ uzavře Rosalie.

Ostatní se smějí.

„Brzdi, naskočila červená!“

Giuseppina zapíná rádio. Spouštějí okna a zpívají z plných plic. Giuseppina zná slova nazpaměť, ostatní se tak jenom tváří: „*Lasciatemi cantare... con la chitarra in mano... lasciatemi cantare... sono un Italiano...*“*

Dopravu zdržuje zácpa u Bagnoletské brány. Není proč spěchat. Nečekají je žádné děti, žádní muži. Nejvýš Jean-Pierre.

„Giuseppino, vezmeš nás někdy tam k vám?“

„Hmmm,“ zabručí dotázaná.

„Tak ráda bych viděla Syrakusy.“

„Hmmm...“

„Je tam teplo.“

„Tak dobře. Vezmeme si moji dodávku. Pokusím se ji vyprázdnit.“

Simone se zavrtí.

„Mohly bychom nabrat nějakého stopaře.“

Rosalie jí položí ruku na paži.

„K čemu by to bylo? I kdyby byl krásný jako den, stejně bychom ho nemohly unést a vzít si ho k nám domů.“

„Občas na to nařízení zapomenou,“ přizná se Giuseppina.

„Jak můžeš na něco takového zapomenout, Giu?“

„Protože pokud jde o chlapy, ty ode mě kolem dokola děláš bezpečnostní pás.“

„Myslíte si, že nás na Sicílii doprovodí Královna?“ zeptá se Rosalie.

„Přece víš, že od svých bambusů se nehne na krok. Z domova už nevytáhne paty. Teda kromě dne, kdy bude muset odejít.“

* *L'Italiano* od Tota Cutugna

Rosalie zeslabuje hudbu. Otáčí se k ostatním:

„Jsou otázky, na které bych odpověď raději neznala.“

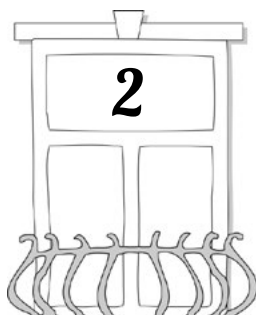
Giuseppina zaparkuje před domovní mříží. Všechny tři vystupují. Simone kyne sousedovi, který je sleduje zpoza záclony.

„Pan Barthélémy je na vartě.“

„Ten nás nekousne,“ dodá Rosalie.

Giuseppina se postaví před ostatní a zvedá prst.

„Bacha, děvčata! Mějme se na pozoru přede všemi. Od prvního po poslední.“

„Do háje!“

„Co se děje?“

„Málem jsem se netrefila na schod.“

„Rozsviť...“

„Už jsem to zkusila.“

Ve tmě schodiště se střetávají komentáře.

„Tenhle měsíc to máme už potřetí.“

„Jestli to není vypínačem, tak to bude celková porucha.“

„Ale proč to takhle vyskakuje?“

„Vypadly pojistky, za to můžou tweetery.“

„To říkáš proto, že tě rozčilujou, jenomže ty s tím nemají nic společného.“

„Nevadí to akorát Královně. Shora je slyšet Bach.“

„Má baterie, ta je za vodou.“

„Tak baterie, ty mi zrovna nechybí... Spíš vzduch... dusím se!“

„Sedni si... Pomalu a zhluboka dýchej... pěkně břichem...“

„V komodě u vchodu by se měla nechávat baterka.“

„... představuj si vlnu... jak se blíží... a vrací...“

„Zavolal někdo elektrikářku?“

„... nadechuješ se... a vlna se blíží...“

„Má dovolenou.“

„... vydechuješ... a vlna se vrací do moře...“

„Sehnat jinou nebude žádná legrace.“

„Dokonce ani nevím, jestli se v celé Paříži vůbec dají sehnat dvě ženské z oboru.“

V mezipatře mezi prvním a druhým poschodím se drží jedna druhé. Krásná Rosalie pronáší mantru. Giuseppina ji žádá, ať s tím nesmyslem přestane. Simone napadne, že všechny by uklidnil pořádný joint.

„JEANE-PIERRE! Tys mě vyděsil!“

„Jean-Pierre? Já myslela, že tady bydlí jenom ženy!“

„Kdo to řekl?“

„Vyšlo to od Carly.“

„To jsem já, Juliette. Přistěhovala jsem se včera večer. Kdo je Jean-Pierre?“

„Včera... už!“ zvolá Giuseppina.

„Jean-Pierre je v tomhle baráku jediný zástupce mužského pohlaví.“

„Škoda že neumí vyměnit pojistky.“

„Na ty kašle, on ve tmě vidí.“

„Jeane-Pierre, pojd' sem, drahoušku, ony žárlí, že trávíš noci u mě v posteli.“

„Nahradit chlapa kočka nikdy nedokázala!“

„Poslyšte, vy nová, vysvětlila vám Carla pořádně domovní řád?“

„Jen v hrubých rysech.“

„Tady platí přísná pravidla! Žádní manželé, žádní milenci, žádní instalatéři, žádní elektrikáři.“

„Žádní donašeči pizzy.“

„Žádní chlapi!“

„Žádní chlapi?“ vykoktá Juliette.

Giuseppina ztrácí trpělivost.

„Všechno je vám jasné. Fajn a co budeme dělat my?“

„Jestli jde o výpadek v síti, s biografem máme smůlu.“

„Tak si při svíčce zahrajeme scrabble,“ navrhuje Simone.

„Dobře, ale nebudeš švindlovat.“

„Já jsem nešvindlovala, vyhrála jsem se slovem ‚ze-fýři‘.“

„Na políčku 3S!“

„A úplně náhodou jsi zrovna ty měla ‚z‘ a ‚ý‘!“

„Nebýt náhody, která způsobila, že se převrátil na záda, mravenec by neobjevil nebe.“

„Sama vypadáš jako mravenec!“

„Giuseppino, půjdeme k tobě. Je to blíž.“

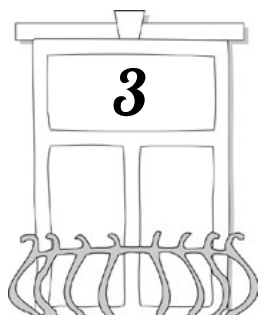
Nájemnice se přidrží zábradlí. Simone se zavěšuje do Rosalie.

„Pojď s námi, Jeane-Pierre.“

„Juliette, zvládnete to sama?“

Juliette zůstane sedět na pátém schodu.

Žádní chlapi!

Zvláštní dům. Královna, nadšená obdivovatelka Bacha. Prapodivné setkání s hlasy bez tváří. Juliette stále nevěděla, jak vypadají ostatní nájemnice. Světlo na chodbě stávkovalo. Uvítací výbor se odebral na scrabble a ona šla potmě na kutě.

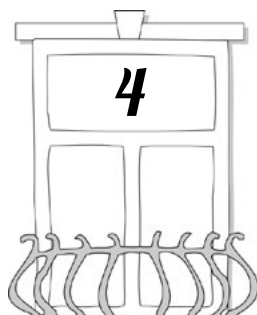
Přesto když do té slepé uličky poprvé vkročila, pocítila hluboký mír. Fasády s vybledlými barvami a cihlové domy porostlé břečťanem nebo vistárií, zkrášlené zahrádkami a rozkvetlými dvorky, dodávaly dvacátému pařížskému obvodu venkovský ráz. Klid vyzařující z tohoto chráněného ostrůvku, kde jako by se zastavil čas, ji přiměl zpomalit krok, zvednout oči k nebi a zaposlouchat se do ptačího zpěvu. Když otvírala kovaná vrátka u čísla patnáct, najednou měla pocit čehosi důvěrně známého. Pocit *déjà vu*, jako by to už někdy předtím zažila, se následující dny vrátil. Konečně se dostala na dobré místo. Právě tady by měla žít, nikde jinde.

Kde se v ní brala ta jistota, když se tam stejně zdrží jen pár měsíců? Možná za to mohla ta lavička se staříčkým párem s neměnnými zvyky, který působil tak uklidňujícím dojmem. Drobnouká stará paní měla potíže s chůzí. On, statnější, jí podpíral loket. Juliette si všimla, jak kapesníkem svědomitě oprašuje místo, na němž se chystala usednout. Seděli tam spolu mlčky. On své družce s nekonečnou něžností tu a tam narovnal neposlušnou kadeř bílých vlasů... Možná za to mohly hortenzie, které si toho roku notně pospíšily. Vždycky se jí líbily a na dlážděném dvorku rostly náramně robustní kusy, malinové, slézové a kousek dál indigové s proměnlivými odstíny, zvláštní květiny, jelikož nejdřív rozkvetou modře a postupně zružovějí... Možná to bylo tou směšnou figurkou čertíka se špičatýma ušima, vyřezanou ve dřevě domovních dveří. Vyplazoval jazyk a tím vyvolával úsměv. Když se podívala víc zblízka, zjistila, že je to čertice... A možná to bylo tou komodou z hrušky ve vstupní hale nebo vázou z opalinového skla, plnou uklánějících se pryskyřníků.

Pokud ovšem její pocit pohody nepramenil spíš z romantické historie toho velkého domu než ze všech kouzelných drobností okolo. Současné majitelce ho kdysi věnoval jeden bláznivě zamilovaný Ital. A pak jednoho večera zmizel.

Poté co jí Carla tu čtvrť popsala, ještě dodala: „Tvoje budoucí sousedky jsou zajímavé ženy, každá je úplně jiná. Všechny nás spojuje stejná volba – v našem životě nejsou muži, a to nám vyhovuje.“

Juliette ocenila volbu slovesa vyhovovat.

V prvním patře má byt Giuseppina Volpino, přezdívaná *Cosetta*. V dialektu jejího kraje „Věcička“. Chtěla, aby už jí tak nikdy neříkali. Když se ozvala na inzerát ohledně bytu, rovnou Královně vypověděla svůj příběh, jako kdyby se ho chtěla jednou provždy zbavit. Chraplavým hlasem kuřačky vysvětlila, proč u ní žádní muži nehrozí.

„*Finito! Basta!*“

Když se narodíte v provincii Caltanissetta, na kopci vzdáleném sto kilometrů od Katánie, druhého největšího sicilského města, a máte otce a tři bratry, nemůžete si vyskakovat, to oni budou vašemu životu udávat směr. Nelze dělat nic, než co vám nařizují jejich pravidla a jejich dobrá pověst. Bez jejich svolení se ani nenadechnete. Sicilská rodina: *uno pulpo con tentacoli!* Chobotnice s chapadly.

Protože jejich půda přestávala rodit, Volpinovým ne-

zbylo než opustit své vinice a olivovníky a odejít pracovat do dolu na severu Francie. Dál však žili jako Sicilani a zachovali si to nejdražší – svou duši. Padre Marcello se nikdy neusmál. Denně riskoval život ve štolách, což mu charakter nezjemňovalo. Zažíval strach, že ho stovky metrů krychlových hlíny, které měl nad hlavou, rozdrtí jako fík na dně košíku. Po práci jste ho našli ve výčepu, v zimě i v létě, s kšiltovkou přikovanou k hlavě. Byl málomluvný, a tak svá rozhodnutí nijak neospravedlňoval, každá další starost na obzoru znamenala, že projeví nesouhlas. Mamma měla srdce stejně okoralé jako tělo. Nikdy si nesesdla a bez oddechu sloužila od svítání do setmění mužům klanu. Myslet jí zakázat nemohli, ale měla povinnost mlčet. Jen jednou, na konci večerního jídla – byli u toho všichni, i čtyři děti, které přivedla na svět během pěti let – se odvážila něco říct.

„Jdu ven,“ prohlásil Padre a přesvědčil se, že mu čepice sedí přesně tak, jak má.

„Opilče!“ zadrmolila Mamma skrz zuby.

Otec popadl kovovou konvici na kávu, naplněnou po okraj vřelou tekutinou, a hodil ji své ženě na hlavu. Ta skvrna v létě splývala se snědou pletí, ale v zimě se jí od hrdla k dekoltu táhl stín.

V rodině se všichni tvářili, jako by ta stopa neexistovala. Giuseppina byla v době, kdy se to stalo, úplně maličká, ale ještě po čtyřiceti letech jí při vzpomínce na matčinu tvář potmění zrak.

Její bratři, Tiziano, Angelo a Fabio, se podobali jeden druhému – všichni měli černé napomádované vlasy, hladce oholené tváře, rozepnutou košili odhalující

několik chlupů a řetízek s křížkem. V přiléhavých kalhotách si nonšalantně vykračovali s rukama v kapsách, na ženy se dívali se směsí žádostivosti a arogance a na muže jako na soky. A ten, kdo by je nazval Italy, se musel mít na pozoru, to je totiž pro Sicilana ta nejhorší urážka.

Giuseppinu její tělesní strážci sledovali na každém kroku a po celý den jí opakovali:

„*Nessuna confidenza con i ragazzi!*“*

Podle nich dívka nikam nechodí, nepije ani nekouří. Dívka je vzor ctnosti. Když tedy jednou přišla ze školy s cucflekem na krku, zfackovali ji. Třikrát. Od každého bratra dostala po políčku. Trpěli pocitem vykořeněnosti a v ní viděli poslední výhonek, nesměli dopustit, aby z něj vyrostl plevel. Ve svých třinácti letech se nenechala zlomit, s rozpálenými tvářemi jim hleděla přímo do očí a neuronila ani slzu.

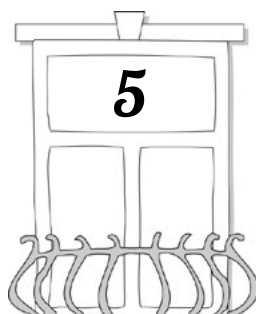
* * *

Nájemné bylo mírné, ale nájemnice se majitelce musely líbit. Královna oceňovala sílu charakteru vyzařující z vyprávění této ženy s vratkou chůzí, jejíž vysušené tělo připomínalo hmyz. Šedivý pramen mezi černými vlasy, živý pohled tmavých očí, uprostřed zimy punčochové kalhoty s květinovými vzory a hedvábné šaty z padesátých let pod příliš velkým semišovým kabátkem, který už něco pamatoval. Komplet doplňoval nekonečný fialový šál upletený někým, kdo nikdy neslyšel o hráškovém vzoru.

* Žádné důvěrnosti s chlapci!

Giuseppina byla pravý opak „věcičky“. Denně vstávala o páté, a aniž by pohlédla na oblohu, vysoukala se do své dodávky muratti – název značky vyslovovala koutkem úst – a odjela na bleší trh obsadit stánek, hauzírovat po domech nebo prohledávat půdy.

Královna bez zaváhání souhlasila a nikdy toho neli-tovala. Giuseppina ještě méně.

Juliette je pozvána do posledního patra domu. Na schodišti zaslechne podivný zvuk, který jí připomíná zpěv cikád. Usměje se.

Na stěně v pátém patře visí plakát v rámu prožraném červotočem a na něm rozkošná dívčina na špičkách v bílé baletní sukénce. „Královská opera – Stella tančí *Coppélii* – Sobota 16. prosince 1972.“

„Dívala jsem se na ni příliš často. Proto jsem ji dala na chodbu.“

Juliette zvedne hlavu. Žena z plakátu je zde, opřená o zárubeň dveří. Graciézní, s dlouhýma nohama a rukama. Královna! Rovná záda, ramena stažená dolů, nohy v balerínkách, špičky od sebe v úhlu 120 stupňů, připomínající hodinové ručičky nastavené na deset hodin deset, oblečená do dokonale střižených kalhot břidlicové barvy a kašmírového pulovru v perlovém odstínu. Šedivé vlasy zvednuté do drdolu podtrhují dokonale

oválnou tvář. Elegance a jednoduchost, jež dávají vyniknout neuvěřitelně ametystovým očím. Vskutku panovnícké zjevení.

Hvězda ani v pětasedmdesáti nezapomněla na ovace onoho večera ve Stockholmu – lidé aplaudující vstojí celých dvanáct minut, na balkoně švédská královská rodina, pugéty padající na jeviště. Králův bratranec jí po představení v její šatně sdělil: „Právě jsem prožil výjimečnou chvíli. Jste nejkrásnější tanečnice na světě.“

Nejkrásnější tanečnice na světě se dívá na novou nájemnici. Svěží, svůdně oblé křivky v šatech s různobarevnými puntíky, hebká pleť pod hustými kučeravými vlasy mahagonové barvy. Juliettinu tvář osvětlují velké zelené oči se zlatavým třpytem.

„Nediv se, že slyšíš cikády. Stýská se mi po létě... horuku, levanduli, mém nahém těle na písku.“

Carla mi neřekla všechno!

„Pojď dál a zavři za sebou dveře. Tyhle věcičky jsou úžasné,“ pokračuje majitelka a ukazuje jí svůj iPod. „Uvnitř jsou nejenom cikády, ale i smích mého bratra, který žije hodně daleko odsud, zvony ze Svaté Eulálie, vesnice, kde jsem se narodila, a slavík, co u nás zpívá až od května. A taky rackové a spousta potlesku.“

Juliette s nadšením zjišťuje, že celé dvě stěny obývacího pokoje jsou prosklené. Má pocit, jako by se ocitla přímo v nebi.

„Vítej v mém království!“

Sofistikovaným pohybem, který jí Juliette závidí, jí Královna pokyne, aby se posadila po jejím boku na ohromnou pohovku potaženou rudým sametem. Na

nízkém stolku z plexiskla stojí váza ve tvaru koule, překypující bledě růžovými pivoňkami, jejichž okvětní lístky už pokrývají podlahu. Na zrcadlovém podnose vedle miniaturních citronových koláčků a lešení z makronek stojí dvě tyrkysové sklenky a barevně ladící karafa s hruškovým nektarem.

To je jako mikádo, když si vezmu jednu, všechno se sesype.

„No tak, maličká... v tvém životě není žádný muž?“
Prozatím. Ale ne na dlouho.

„To je povinné, kdybys tady žila. Dál než před bran-
ku muži nesmí.“

A posílat jim v noci esemesky je dovoleno?

Autorita této ženy a pravidla slušného chování platná v jejím domě Juliette nabádají k mlčení. Ten byt potřebuje. A přesto nemá chuť jí lhát.

„Ale je tady Max, můj nejlepší kamarád...“

„Do mého domu nevstročí žádný muž!“ přeruší ji Královna. „To platí bez výjimky! Ale město je velké.“

Ten, kdo neuposlechne, přijde o hlavu, tak to má i Královna v Alence v říši divů.

„Co děláš za práci?“

„Jsem střihačka filmů.“

„V čem to spočívá?“

„Momentálně pracuju na propojení jistých kultovních scén. Jde o retrospektivu.“

Královna nalévá hruškový nektar. Naplní první sklenici, zvedne hlavu a změří si Juliette pohledem, poté naplní druhou sklenici, a ještě než odloží karafu, pokládá otázku:

„A podle čeho ty scény vybíráš?“

„Myslím, že se nechávám vést emocí,“ odpoví Juliette.

Obě ženy se na sebe podívají.

„Jsou to scény, co mě rozechvějou, co můžu vidět znovu a znovu, a přesto mě neunaví, jako ve filmu *O bozích a lidech*. Viděla jste ho?“

„Třikrát!“

To je na palici! Právě piju hruškový nektar v oblacích s královnou, která stíná hlavy a k tomu je ještě filmová fanynka!

„Možná si vybavíte moment, kdy na hudbu Čajkovského kamera přejíždí z jedné tváře mnicha, který se rozhodl vzdát se života, na druhou.“

„Ti li li Ti li li... ti li li li... To je taky hudba z *Labutího jezera*.“

Královna svižně zakrouží rukou jako chvějící se motýl a znovu prožívá všechny návaznosti choreografie. Juliette z její paže nespouští oči.

Až se na ten film budu dívat příště, připomenu si tenhle okamžik.

Královna se uklidní a vrací se do reality.

„Kterou scénu máš ze všech nejradši?“

„Tu s Romy Schneiderovou a Philippem Noiretem ve *Staré pušce*, setkání v kavárně,“ odpoví Juliette bez zaváhání.

„Už si nevzpomínám, co si tam řekli.“

Juliette scénu přehraje, při každé replice mění hlasy, Romy napodobuje výš položeným hlasem a Noireta hlubším.

Clara: *Čím jste?*

Julien: *Jsem lékař. A co děláte vy?*

Clara: *Já? Nic.*

Julien: *Vůbec nic?*

Clara: *Tedy snažím se. Není to jednoduché... Co je vám?*

Julien: *Miluji vás.*

Juliette stočí pohled k terase. Je to visutá terasa, která je prodloužením salonu.

„Bambusy v květináči! Nádhera!“

„Jsou moje chloubka a posedlost.“

„V jakém smyslu?“

„Mohly by vykvést.“

„No a...?“

„Tahle jedinečná chvíle se u některých rostlin přihodí jednou za sto sedmadvacet let. Všechny bambusy jedné odrůdy na celém světě kvetou současně, bez ohledu na to, kde se nacházejí a kdy byly zasazeny. Krátce nato umírají vyčerpáním, všechny zároveň. Když ten den fouká vítr, říká se, že je slyšet, jak bambusy pláčou.“

„Vy jste taky botanička?“

Královna se zasměje.

„Víš, rostliny dokážou překvapovat stejně jako lidské bytosti. Dorozumívají se pomocí těkavých chemických molekul.“

„Takže kolektivní sebevražda?“

„Spíš forma genetické paměti. Představ si, že kdyby byly stejně jako u bambusů všechny vzorky samčího druhu geneticky identické i u lidí, muži by vypustili duši všichni současně!“

Královnin hlas dostává smyslný nádech.

„Žena za život potřebuje spoustu mužů. Tisíc mužů – tisíc jisker!“

Tisíc! Jsou dobře schovaní.

„Ten muž, co vám věnoval tenhle dům...“

„Zdá se, že už toho víš docela dost.“

„To vím od Carly... pardon... nenapadlo mě, že...“

„Fabio,“ pronese Královna po krátké odmlce. „Dům mi věnoval Fabio. Ještě slyším, jak říká: ‚Udělejte si z něj místo, kde budete v bezpečí, *mi amore*.‘ ... Tančit denně se svým partnerem stejnou choreografii a neupadnout jde jenom na scéně. V životě je to riskantnější.“

Královna vstane, naznačí piruetu, nohou lehounce zavadí o květiny a poslední pivoňkové okvětní lístky vzlétnou do vzduchu.

Juliette ji pobaveně sleduje.

Konečně mi to došlo. Vykouřila cígo z bambusových listů!

Královna se k Juliette otáčí zády, aby před ní skryla tvář, na níž se zračí bolest. Zase ta zatracená kyčel. Jde se posadit do křesílka a na talířky naloží citronové koláčky. Světlo vnikající prosklenou stěnou ji obklopí jantarově žlutou svatozáří.

Je krásná, když je klidná.

„Láska, to je skok do prázdna,“ šeptne Královna. „Mužů se zmocní závrať, přidrží se matky, svých dětí nebo hraček. Vzpomínám si na Henriho...“

Juliette si na pohovce přisedne ještě blíže, aby jí z toho důvěrného sdělení nic neušlo.

„Bylo mu dvašedesát a ve chvíli, kdy mluvil o své vášni, mu zářily oči. Když jsem k němu přišla, zjistila jsem, že jí věnoval veškerý prostor svého obývacího – byl to elektrický vláček!“

Orient Expres, s člověkem! Jednotlivá kupé z leštěného

mahagonu, tlumené světlo nočních lampiček, postele s naškrobeným bílým povlečením. Milování mezi Istanbulem a Petrohradem...

„Celý rok trávil v očekávání chvíle, kdy si zajede do Amsterdamu, aby si tam v úzce specializovaném obchodě koupil vagon nebo závoru k nádražíčku. Muži si pořizují sbírky proto, aby bojovali proti úzkosti ze smrti. Nemůžou umřít, dokud ještě existují tři známky nebo lokomotiva, které se někde dají sehnat.“

Proč mi to všechno vykládá? Nejspíš se tady nudí. Už nemá žádné publikum. Jsem na konci filmu... Středa, čtrnáct hodin.

„A ženy taky něco sbírají?“

„Zřídka. Já sbírala muže.“

Královna a její efemérní milenci.

Juliette se usměje.

„Já zase sbírala holčičí čtení – *Martina na pláži, Martina na venkově* a tak dál.“

„Martina je na můj vkus příliš rozumná.“

Královna si upravuje drdol. Juliette sklouzne pohledem na ruce vrásčité jako pergamen.

Tyhle ruce bývaly jemné, krásné, hladké a uměly hladit.

„Tisíc mužů, úchvatné. Všichni mě bláznivě milovali. Týdny vášnivého dvoření a následně svatební let, jediný.“

Aha! Takhle je to tedy! „Královna“ a umírající trubci!

„Když mi koše růží nebo šperky nabízelo deset mužů, byla potíž si vybrat. Objevovala jsem se, mizela, poslouchala, dívala se. Pozorovat muže je zajímavé. Pozorovat muže je poutavé.“

„Láska, to jsou taky každodenní drobnosti, počínaje

nákupem ve dvou, vaření pro čtyři ruce každý večer, při kterém si jeho účastníci vyprávějí, jaký měli den.“

„Láska, o které mluvíš, je trnitá cesta. Ta pravá je divoká, to není zahrada, která se obdělává.“

Do místnosti vletěl čmelák a posadil se na kraj rámu. Královna se zvedá, jemně ho chytí do dvou prstů, vloží si ho do dlaně a přiklopí ji prsty. Otevře okno v prosklené stěně, chvíli čeká, zdá se, jako by váhala, a pak ho vypustí na svobodu.

Dostal milost!

„Kvůli mužům jsem se točila ve víru a viděla jsem, jak se jim rozsvěcejí oči jako mému otci, když mě poprvé viděl tančit.“

Juliette potmní tvář a Královna si okamžitě vzpomene na historku o „zlomené paži“, kterou jí vyprávěla Carla: Juliette si v deseti letech vyrobila falešnou sádku, aby k sobě přitáhla pozornost svého otce a své matky. Nechala si ji osm dní. Její rodiče si ničeho nevšimli.

Juliette prudce uchopí makronku. Ještě jednu. Hromádka se zhroutí.

Královna pozoruje zmatek, který se dívky zmocnil, vstane, pohladí ji po tváři a pomalu vykročí k terase.

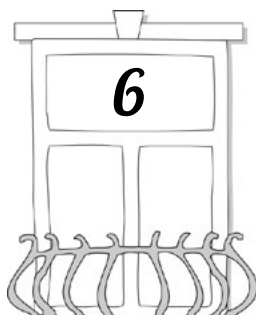
Uviděla znovu samu sebe, mladou, krásnou, hýčkanou.

„Žiju se vzpomínkami a vrátka na konci dvora jsou moje ochranné brlení.“

Je nádherná. Ještě by mohla být přitažlivá.

Královna se k Juliette otáčí zády a staví se čelem ke svým bambusům.

„Už tě nebudu zdržovat... cestu znáš.“

Už tě nebudu zdržovat.

Juliette si na schodišti sedá na schod. Zavře oči.

... Léto, prázdniny v Étretatu, je jí osm let. Rodiče ji na celý den odložili v klubu Tučňáků, dětském koutku na pláži, pro její dobro. Tak tomu říkají.

Tři, to je číslo, které nemají nijak zvlášť rádi. Ona přitom netouží po ničem jiném než být s nimi, jít mezi nimi a držet se za ruku obou současně.

Vezměte mě s sebou, budu tiše jako myška.

Prší a je tam spousta dětí. Ty větší se rozhodly vzít útokem trampolíny. Ostatní, ostýchavější nebo bojácnější, zůstaly uvnitř – ve voliére plné pípajících vrabců, kteří bijí křídly. Juliette je pozoruje z tmavého kouta, kam se uchýlila. Připomíná jí to školu, školní dvůr o velké přestávce, a holčičí řeči plné báchorek.

Z pusy jim lezou samé lži. Nejvíc ze všech si vymýšlí

Élodie: „Moje maminka mě ráno budí tak, že si zaleze ke mně pod peřinu. Zpívá mi písničku a přitom mě po tváři šmírá prčkem.“ To je toho! Já se budím sama. Jsem velká, vím to, i když nikdy nesfouknu svíčky. Élodie i ostatní holky jsou samé lhářky. Říkají, jak jejich mamka hezky voní, jak je mazlivě oslovuje jako třeba „moje hezoučká, miloučká princezno“. Zmijí jazyky, mamčininy holčičky... Všechny ať je spere ďas! Pche! Číchat voňavku a držet se mámy za sukně, na to já nemám čas. Vždycky kolem mě jenom proletí jako my kolem Gisèle – sloužila jako dozor ve školní jídelně –, když měla plané neštovice a obličej samý pupínek.

V klubu Tučňáků si všichni přestanou hrát. Jedni si otevrou balíček sušenek, jiní si z tašky vytáhnou palačinku, kus koláče nebo stejně hezky zabalené jiné dobroty. Ona nemá nic. Její rodiče na to nepomysleli.

Mám hlad! Mám hlad! Mám hlad!

Blondatá holčička v proužkovaných dětských kalhotách s laclem jí nabízí jablko. Juliette se kouše do rtů, krčí obočí ve snaze to přijmout a nakonec svěsí hlavu.

Po svačině se všichni účastní hry – stříhají a slepují barevné papíry, z nichž se stávají podivní živočichové, všichni zpívají a staví se do řady. Neřekli jí, že se má zúčastnit.

Nikdo mě nevidí. Jsem průhledná.

Děti jedno po druhém odcházejí, shledávají se s rodiči a ti jim radostně oznamují, že ten večer půjde celá rodina do pizzerie nebo na trh. V půl šesté už jsou všichni pryč. Voliéra ztichla. Všechna štěbetající ptáčata jsou ta tam. Hračky nehybně leží v přihrádkách. Zbyla tam

akorát Juliette. Ve velkém prázdném prostoru. Hodiny ukazují tři čtvrtě na šest, šest hodin...

Je to jako v klubu Mickey v Deauville, v klubu Sviňuch v Touquetu, v klubu Plavčíků v Arcachonu. Nesmím se rozbrečet, nebo už to pak nezastavím.

Vedoucí Pepita – drobná nervní brunetka s koňským ohonem – nespouští oči z nástěnných hodin, jako kdyby odtamtud měli vyskočit její rodiče. Dívá se střídavě na ručičky a Juliette.

Možná že tentokrát nepřijdou.

Juliette se točí hlava. Čím dál silněji si tře palec o ukazovák.

Možná jsem se té holčičky s jablkem měla zeptat, jestli bych nemohla jít s nimi. Jestli by nebylo možné nechat se adoptovat, i když má člověk rodiče, kteří ještě žijí.

Půl sedmé, sedm. Stále nikdo! Pepita ztrácí trpělivost, pročítá seznam se jmény a telefonními čísly. Nic. Odešli, ani nenechali adresu.

Říkají mi „Pšššt!“ Je to sice ošklivé, ale lepší než nic. Nepatrně to poruší ticho. Ticho je nesmírné. Je zima. Bolí to, když se kolem mě ovine. Občas hlasitě zakřičím: „JE TU NĚKDO?“ Ale zvuk zůstane zaklíněný uvnitř. Ticho vždycky vyhraje.

Pepita si mluví pro sebe.

„Přijdeme pozdě do kina. On čekání nesnáší. To bude večer jak víno...“

Co se mnou provede? Kam mě odloží? V kině u polkladny? Na četnickou stanici?

Pepita chodí sem a tam... Od okna, hodin, ke dveřím, k seznamu, k Juliette a zase zpátky. Ohon jí poskakuje do všech stran.

Juliette by se jí ráda zavěsila na nohy, aby se přestala hýbat. Náhle toho Pepita nechá, přeruší svůj monolog, zastaví se před Juliette a vyjede na ni:

„KDE MÁŠ RODIČE?“

Juliette neví. Nikdy jí neřeknou, kam jdou.

Nejsem dost hezká, aby mě s sebou brali na procházku, byla bych jako skvrna na jejich hezkých šatech. Ve dvou je to čistější.

Aby ten výslech zarazila, nakreslí velký hotel proti moři. Miss Pepita se vrhá k telefonu.

„Malá holčička... úplně sama... Pospěšte si.“

Z kabely vytáhne necesér a pomocí zrcátka si na víčka nanese stíny a na rty růž.

Ty barvy vypadají hezky. Mě by nejradši vymazali. Výborně se jim to daří. Jsem poslední z jejich nejmenších starostí.

Juliette se přilepí na okno.

Když se maluje, tak to znamená, že brzy odejde... A tady už nezůstane nikdo... Jenom já a ticho...

Vtom slyší, že venku zaparkovalo auto a bouchly dveře. Zastaví se jí dech. Pak poznává klapot matčiných střevíčků na vysokých podpatcích, těch, které jí prodlužují nohy a zdůrazňují štíhlé kotníky. Otcovu vážnému hlasu odpovídá její vysoko posazený ténbr. Juliette buší srdce jako buben.

Vrátili se pro mě.

Oknem vidí otce, jak se sklání k matčině šiji, okusuje ji, ožužlává a něco jí při tom šeptá do ucha. Jsou krásní. On má na sobě rozepnutou košili blankytně modré barvy odhalující opálenou hrud'. Ona fluidní šaty, které se rozvlní při každém jejím pohybu.

Vypadají jako filmoví herci.

Se smíchem vcházejí dovnitř, lehounci jako mýdlové bubliny. Juliette k nim běží.

„Pozor, zmačkáš mi šaty!“

„Tak co, bavila ses dobře?“

„Bylo to dlouhé.“

„Pořád přeháníš.“

„Myslela jsem, že jste na mě zapomněli.“

„Pšššt!“

Pepita ztrácí trpělivost.

„Činnost končí v pět hodin. Nejsem vaše baby-sitter.“

Juliettini rodiče se políbí.

Pepita na ně vrhá zuřivý pohled.

Juliette obdivuje matčinu krásnou tvář.

Možná mě jednou vezme do náruče.

„Tak pojď, máme i jiné věci na práci. Přijdeme pozdě do restaurace a ještě tě musíme hodit na hotel.“

„Mám hlad. Všichni si přinesli svačinu.“

„Pšššt!“

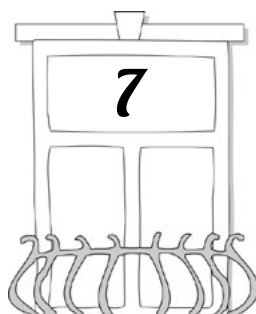
Filmoví herci krácejí před ní a tiše spolu rozmlouvají.

„Vzpomínáš na klub Tučňáků?“ Její rodiče jí tuhle epizodu často připomínají jako dobrý vtíp, jako vzpomínku, která je spojuje. A přitom ji tolikrát zapomněli na tolika jiných místech.

Ano, Juliette si vzpomíná. Na všechny detaily. Jsou tady, v její hlavě, zarezlé, a neexistuje způsob, jak je odtamtud vystrnadit. Od té doby u sebe neustále nosí čokoládu.

Šlo by nakoupit si do zásoby stejně jako sladkosti i lásku?

Juliette by chtěla zaklepat na dveře u Královny a tuhle vzpomínku jí vyprávět. Podívá se na plakát, sestoupí do druhého patra, opláchne si obličej studenou vodou, polkne dílek lahodné čokolády, dojí koláč, sebere se a jde ven.

Juliette zavírá vrátka. Na druhé straně uličky se v okně prvního patra odhrnuje záclona a ukáže postavu. Do původní polohy se vrací, jakmile se Juliette vzdálí.

Kráčí nazdařbůh uličkami, obklopená nečekaným teplem předčasného jara, potkává lidi s bagetou pod paží, kteří se spolu baví, a snaží se vzpomenout si, o čem to Carla vyprávěla, když jí nabídla, aby se k ní nastěhovala.

Poznaly se na filmové škole Louise Lumiéra. Carla tam právě nastoupila jako sekretářka a Juliette studovala v závěrečném ročníku. Ta první našla tu druhou, jak sedí na chodbě celá uplakaná v den promítání absolventských filmů. Byli tam všichni rodiče kromě těch jejích. Carlu zasáhla sklíčenost hezké dívky, již se táhly šmouhy z rozmazané řasenky do poloviny tváří. Do konce semestru se spolu často daly do řeči a pak jedna druhou

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.